

Gyvenimą paženklinusios akimirkos

**Emilija ŠUKYTĖ-
JUZULĖNIENĖ**

Ne tik kasmet, bet ir kasdien mūsų atmintin įstringa didesni ar mažesni įvykiai. O man, šių metų pavasarį peržengusiai 90-mečio slenkstį, teko regėti ir šilto, ir šalto. Tačiau kai vieną vasaros rytą gavau vyriausybinių telegramų, pasijutau gan savotiškai, neįprastai. Joje pranešama, kad Mindaugo karūnavimo Valstybės dieną mane į svečius kviečia Lietuvos Prezidentas.

Tokia viešnage bent mano gyvenime tikrai nekasdieniška. Neslėpsiu, susijaudinau: kaip čia, negi tai, ką aš dirbau, nuveikiau, valstybei reikšminga? Galvojau, ar man tokiam amžiuje važiuoti, gal tūnoti savo Panevėžyje? Pamaniau, kad apdovanojimas neprapuls. Bet neiškenčiu, skambinu į Vilnių pusėserei gydytojai Almai Bernadišienei. Pasakoju apie dvasinę sumaištį. O ji ramiai atsako: "Nesvarstyk. Atvažiuok. Laukiame".

Įtikino. Nuotaika pragiedrėjo. Važiuoju. Buvo saulėta diena. Tik-

ra vasara. Giminaitis greit atvairavo automobilį. Kartu su Alma ir kitais artimaisiais pasiekėm didingus Prezidentūros rūmus. Iš visos Lietuvos rinkosi kviestieji. Mus, gerai nusiteikusius, pakvietė į Baltąją salę. Susėdome. Jaučiausi smagiai, kaip namuose. Visi šypsoji. Salės priekyje skuba, tvarkosi šeimininkai. Pasieniais šmižinėja fotografai, filmuotojai, lydintieji, korespondentai.

Prezidentas sveikinimo kalba pradeda iškilmes. Šalimais sėdi ponija A. Adamkienė, pirmoje eilėje - tuometinis premjeras R. Paksas, kiti valstybės veikėjai. Prezidentas pakviestiesiems įteikinėja ordinus ir medalius, fotografuojasi su apdovanojamaisiais. Kviečia ir mane. Pakylu ir einu drąsiai, šypsausi. Priimu iš Valdo Adamkaus rankų Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino ordino medalį ir apdovanojimą patvirtinantį dokumentą. Dėkoju ir maloniai fotografuojuos su Prezidentu. Nuostabios akimirkos. Žodžiais nenusakomos.

Nukelta į 5 psl.

E. Juzulėnienė su Prezidentu V. Adamkumi po apdovanojimo.

Dž. G. Barvysaitės nuotr.

Atkelta iš 1 psl.

Apdovanojamieji gavome kvietimus į iškilmingą vakarienę. Kvietė pats Prezidentas. Vėl svarsčiau, kaip pasiegti. Buvau sklidina džiugių įspūdžių.

Galiausiai nutariau pasisvečiuoti pas Almą ir Vladą Bernadišius. Vaišinomės. Kalbėjome, apžiūrinė-

jome mano apdovanojimą. Žinoma, vis narpliojome tą mano gyvenimo ilgoką, vingiuotą kelią, darbus ir, suprantama, šio įvykio "kaltininkę" - mano visuomeninę veiklą.

Esu giliai įsitikinusi, kad mane į Prezidentūrą "atvedė" mano pastarojo dešimtmečio nesavanaudiškas bendradarbiavimas tėviškės pažinimo baruose. Pagalvokit, netikėtai susipažinau su "Gimtinės" laikraš-

čiu. Patiko. Susidomėjau. Įstojau į Tėviškės pažinimo draugiją. Jos entuziastai įniko į mano 30 metų rašomą "Motinos dienoraštį". Jiems gražiai raginant rašiau ir rašiau prisiminimus apie Pilviškius, Andrioniškį ir kitas gimtinės vietas. Pagal išgales pasakojau apie Panevėžio įdomybes, šeimos ir giminės praeitį bei tradicijas. "Gimtinė" daugelį jų mielai spausdino.

O ši pavasarį, kai sukako man 90 metų, Tėviškės pažinimo draugija apie mano pedagoginį ir pažintinį darbą pripasakojo Švietimo ir mokslo ministerijai. Taip šios dvi žinybos - nevyriausybinių ir valstybės - nulėmė mano netikėtą kelionę pas Prezidentą...

Ši vasaros akimirka tarsi pakylėjo mane. Netikėtai sulaukusi garbingo įvertinimo, supratau, kad

kantrus pedagogės ir kultūros paveldo puoselėtojos triūsas kartais būna pastebėtas. Ačiū pirmiausia dvasinį atgimimą kurstančiai Tėviškės pažinimo draugijai ir jos globojamam "Gimtinės" laikraščiui. Būtent šio nevyriausybinių judėjimo pasišventėliai prisiminė mano kuklų įnašą. Džiaugiuosi, kad jų raginami į organizuotą veiklą buriasi ir kiti Panevėžio šviesuoliai.